

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 11Co/291/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7915219908
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 04. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jarmila Čabaiová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2018:7915219908.1

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jarmily Čabaiovej a sudcov JUDr. Martina Kolesára a JUDr. Zuzany Matyiovej v spore žalobcu: M. G., a.s., so sídlom Bajkalská 28, Bratislava, zastúpený JUDr. Oliverom Balážom, advokátom, so sídlom Zámocká 10, Bratislava, proti žalovanému: Jozef F., nar. XX.XX.XXXX, bytom Družstevná XXX/X, Veľký Horeš, o zaplatenie 878,08 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trebišov zo 16. marca 2016, č. k. 12C/749/2015-28

rozhodol:

Z r u š u j e rozsudok v napadnutom zamietavom výroku a vo výroku o trovách konania a v rozsahu zrušenia vracia vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Trebišov (ďalej tiež len „súd prvej inštancie“ alebo „prvoinštančný súd“) napadnutým rozsudkom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 735,82 Eur s úrokmi z omeškania vo výške 5,05 % ročne od 22.6.2015 do zaplatenia do 3 dní od právoplatnosti rozsudku (I), v prevyšujúcej časti žalobu zamietol (II) a priznal žalobcovi náhradu trov konania v sume 132,30 Eur (III).

2. Rozhodol tak o žalobe, ktorou sa žalobca domáhal uloženia povinnosti žalovanému zaplatiť mu spolu sumu 878,08 Eur s úrokmi z omeškania vo výške 5,05 % ročne od 22.6.2015 do zaplatenia zo záväzkového právneho vzťahu strán založeného Zmluvou o poskytovaní verejných služieb č. 4944121 zo dňa 21.7.2014 (ďalej tiež len „zmluva“) v znení dodatku z rovnakého dňa, predmetom ktorej bolo poskytovanie služieb elektronickej komunikácie žalobcom oproti povinnosti žalovaného zaplatiť za ne dohodnutú cenu. Žalobca tvrdil, že na základe zmluvy a dodatku k nej, poskytoval žalovanému služby elektronickej komunikácie v rozsahu dohodnutého programu služieb „Happy M NAJ“, že dohodnutú cenu služieb žalovanému vyúčtoval faktúrou č. XXXXXXXXXXXX, splatnou dňa 09.09.2014 na sumu 233,74 Eur, č. XXXXXXXXXXXX, splatnou dňa 09.10.2014 na sumu 288,21 Eur, č. XXXXXXXXXXXX, splatnou dňa 10.11.2014 na sumu 115,08 Eur, č. XXXXXXXXXXXX, splatnou dňa 9.12.2014 na sumu 41,82 Eur a č. XXXXXXXXXXXX, splatnou dňa 9.01.2015 na sumu 56,41 Eur, avšak žalovaný ju neuhradil už za prvé zúčtovacie obdobie, pričom celkovo na službách nezaplatil sumu 735,82 Eur. Žalobca sa popri cene za služby elektronickej komunikácie domáhal zaplatenia tiež zmluvnej pokuty v sume 142,82 Eur dohodnutej stranami pre prípad porušenia právnej povinnosti zaplatiť cenu za poskytnuté služby v priebehu dohodnutej doby viazanosti 24 mesiacov v dodatku k zmluve. Zmluvnú pokutu žalobca vyúčtoval žalovanému faktúrou č. XXXXXXXXXXXX splatnou dňa 9.07.2015.

3. Prvoinštančný súd v napadnutom rozsudku bezo zvyšku vyšiel zo zistení, zodpovedajúcich skutkovému vymedzeniu uplatneného nároku v žalobe. Navyiac zo zmluvy zistil, že v nej nie sú ustanovenia, „podľa ktorých by výška zmluvnej pokuty bola hodnotovo primeraná výške dlhu žalovaného“, a že zo zmluvy „vyplýva oprávnenie žalobcu ukončiť zmluvný vzťah aj pri nedoplatku ceny služby v hodnote 1,- Eur a nárokovať si zmluvnú pokutu 120,- Eur“.

4. Súd prvej inštancie na takto zistený skutkový stav aplikoval ust. § 42 ods. 4 písm. a) a písm. b) zák. č. 610/2003 Z. z. o elektronických komunikáciách, v znení neskorších zmien a doplnkov, § 52 ods. 1 a 2, § 53 ods. 1 a ods. 4 písm. k), § 53 ods. 11 a § 544 zák. č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník, v znení neskorších zmien a doplnkov, právne posúdil vzťah strán ako záväzkový zo zmluvy o poskytovaní verejných služieb, uzavretej podľa zák. č. 610/2003 Z. z. o elektronických komunikáciách, z ktorého vyvodil právnu povinnosť žalovaného zaplatiť žalobcovi za poskytnuté služby elektronickej komunikácie vyúčtovanú cenu. Za omeškanie žalovaného s plnením tejto peňažnej povinnosti zároveň priznal žalobcovi tiež úroky z omeškania s použitím ust. § 517 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, vo výške vyplývajúcej z ust. § 3 ods. 1 nar. vlády SR č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, v znení neskorších zmien a doplnkov. Súd prvej inštancie zamietol žalobu v časti o zaplatenie zmluvnej pokuty v sume 142,82 Eur spolu s jej príslušenstvom (úrokmi z omeškania) na podklade záveru o neprijateľnosti dojednania strán o zmluvnej pokute. K tomuto záveru prvoinštančný súd podľa odôvodnenia napadnutého rozsudku dospel týmito úvahami: „Súd kvalifikuje ustanovenia zmluvy o zmluvnej pokute ako neprijateľné zmluvné podmienky podľa vyššie citovaných ustanovení Občianskeho zákonníka. Podľa bodu 3/ dodatku tejto zmluvy vzniká nárok žalobcovi na zaplatenie zmluvnej pokuty aj z hodnoty zľavy kúpnej ceny mobilného telefónu. Kúpna cena mobilného telefónu sa tvorí dohodou účastníkov a na obdobie po uzavretí zmluvy nemožno túto dohodnutú cenu modifikovať obštrukciami v neprospech kupujúceho spotrebiteľa ani jej premietaním do dohody o zmluvnej pokute z dôvodu neuhrádzania poplatkov za služby. Pokiaľ žalobca výšku zmluvnej pokuty odvodzuje od doby trvania zmluvného vzťahu, tak tento spôsob určenia výšky zmluvnej pokuty nemá oporu v platnej právnej úprave. V zmluve sa totiž neuvádzajú žiadne ustanovenia, podľa ktorých by výška zmluvnej pokuty bola hodnotovo primeraná výške dlhu žalovaného. Podľa znenia zmluvy žalobca je oprávnený ukončiť zmluvný vzťah aj pri nedoplatku ceny služby v hodnote 1,00 Euro a nárokovať si zmluvnú pokutu 120,00 Eur. Na neprijateľnosti uvedenej zmluvnej podmienky nič nemení ani žalobcom určená podmienka znižovania výšky zmluvnej pokuty so zreteľom na dobu trvania zmluvného vzťahu, pretože čas ukončenia zmluvného vzťahu je ponechaný výlučne na jeho vôľu.“ Rozhodnutie o trovách konania súd prvej inštancie odôvodnil s poukazom na ust. § 142 ods. 2 C.s.p. pomerne väčším procesným úspechom žalobcu v spore.

5. Proti tomuto rozsudku, čo do výroku, ktorým súd prvej inštancie zamietol žalobu v prevyšujúcom rozsahu (II) a čo do výroku o trovách konania (III) podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie s návrhom, aby ho odvolací súd v napadnutých častiach zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. V odvolaní žalovaný vytkol napadnutému rozsudku právne vady, spočívajúce v nesprávnej aplikácii ustanovení zák. č. 610/2003 Z. z., ktorý v rozhodnom čase už neplatil, v nesprávnej aplikácii i ust. § 53 ods. 4 písm. k) Občianskeho zákonníka, zakazujúceho požadovať od spotrebiteľa neprimeranú sankciu za porušenie právnej povinnosti, ktorou však posudzovaná zmluvná pokuta ako zabezpečovací prostriedok upravený pod písm. s) uvedeného ustanovenia zákona, podľa námietky odvolateľa nie je, ďalej v nesprávnosti spôsobu posúdenia ekvivalentnosti výšky zmluvnej pokuty k hodnote a významu ňou zabezpečovanej povinnosti, tiež v nesprávnosti úvah smerujúcich k záveru o spotrebiteľskej neprijateľnosti spôsobu dojednania zmluvnej pokuty a nakoniec i v nezohľadnení v okolnostiach prípadu z pohľadu dobrých mravov skutočnosti, že žalovaný zľavou z ceny mobilného zariadenia nadobudol hodnotu, no nezaplatil cenu vyúčtovanú už za prvé zúčtovacie obdobie. Žalobca v odvolaní namietal tiež, že skutkové závery súdu prvej inštancie nemajú oporu vo vykonaných dôkazoch, a že odôvodnenie napadnutého rozsudku trpí nezrozumiteľnosťou. Nejasnou podľa jeho odvolania bola celá časť odôvodnenia, v ktorej súd prvej inštancie uviedol, že „Kúpna cena mobilného telefónu sa tvorí dohodou účastníkov a na obdobie po uzavretí zmluvy nemožno túto dohodnutú cenu modifikovať obštrukciami v neprospech kupujúceho spotrebiteľa ani jej premietaním do dohody o zmluvnej pokute z dôvodu neuhrádzania poplatkov za služby“. Za nedôvodné a špekulatívne žalobca v odvolaní označil tiež úvahu prvoinštančného súdu „V zmluve sa totiž neuvádzajú žiadne ustanovenia, podľa ktorých by výška zmluvnej pokuty bola hodnotovo primeraná výške dlhu žalovaného“ a poukázal pritom na to, že pre posúdenie primeranosti zmluvnej pokuty má význam hodnota zabezpečovaného záväzku, ktorá v zmluve je vyjadrená, a nie výška dlhu, ako sa mylne domnieval prvoinštančný súd. Žalobca nakoniec namietal tiež nejasnosť tej časti odôvodnenia napadnutého rozsudku, v ktorej súd prvej inštancie uviedol „Podľa znenia zmluvy žalobca je oprávnený ukončiť zmluvný vzťah aj pri nedoplatku ceny služby v hodnote 1,00 Euro a nárokovať si zmluvnú pokutu 120,00 Eur“ z pohľadu tej skutočnosti, že v zmluve podľa žalobcu takáto možnosť upravená nebola a naviac je vylúčená úpravou ust. § 44 zák. č. 351/2011 Z. z. Svojimi odvolacími námietkami, poukazujúcimi na nedostatky riadneho odôvodnenia napadnutého rozsudku, na prítomnosť skutkovej vady, spočívajúcej v nesprávnych skutkových zisteniach na základe

vykonaných dôkazov a na nesprávne právne posúdenie veci, podľa posúdenia odvolacieho súdu žalobca uplatnil odvolacie dôvody podľa ust. § 205 ods. 2 písm. a), d) a f) O.s.p.

6. Vyhovujúci výrok napadnutého rozsudku (I) nebol odvolaním napadnutý; v tejto časti rozsudok súdu prvej inštancie nadobudol právoplatnosť v zmysle ust. § 367 ods. 1 a contrario C.s.p. (§ 206 ods. 1 a contrario O.s.p.), a preto nebol v odvolacom konaní preskúmaný.

7. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu písomne nevyjadril.

8. Dňa 1.7.2016 nadobudol účinnosť zák. č. 160/2015 Z. z., Civilný sporový poriadok (C.s.p.), ktorým došlo k zrušeniu zák. č. 99/1963 Zb. v znení účinnom do 30.6.2016, Občiansky súdny poriadok (O.s.p.). V súlade s ust. § 470 ods. 1 C.s.p. odvolací súd po účinnosti tohto zákona vo veci postupoval podľa nového procesného predpisu pri zachovaní právnych účinkov úkonov, ktoré v konaní nastali dovtedy, v zmysle ust. § 470 ods. 2 veta prvá C.s.p. Nakoľko žalobca podal odvolanie ešte pred dňom nadobudnutia účinnosti C.s.p., zachovanie účinkov tohto procesného úkonu predpokladalo tiež, že pri preskúmaní splnenia podmienok na jeho prejednanie (úplnosť odvolania, jeho prípustnosť, včasnosť podania a legitímácia subjektu konania podať odvolanie) postupoval odvolací súd podľa zákona účinného ku dňu podania odvolania, a teda podľa ustanovení O.s.p. Na ďalší procesný postup, a tiež i rozhodnutie o odvolaní však už odvolací súd plne aplikoval úpravu C.s.p.

9. Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací (§ 34 C.s.p.) prejednal odvolanie žalobcu ako podané včas (§ 204 O.s.p.) proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 201 v spojení s § 202 O.s.p.), bez nariadenia pojednávania v zmysle ust. § 385 ods. 1 a contrario C.s.p., v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 C.s.p. a ust. § 212 O.s.p., z hľadísk odvolaním uplatnených odvolacích dôvodov podľa ust. § 205 ods. 2 písm. a), d) a f) O.s.p. a s prihliadnutím na vady, ktoré sa týkajú procesných podmienok konania v zmysle ust. § 380 ods. 2 C.s.p. a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné.

10. Žalobca svojimi odvolacími námietkami proti zamietavému výroku napadnutého rozsudku v intenciách uplatneného odvolacieho dôvodu podľa ust. § 205 ods. 2 písm. a) v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. f) O.s.p., učinil predmetom odvolacieho prieskumu tiež správnosť procesného postupu prvoinštančného súdu z hľadiska rešpektovania práva žalobcu na riadne odôvodnenie rozhodnutia.

11. Už skoršia judikatúra Najvyššieho súdu SR (R111/1998) zastávala názor, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia nezakladá zmatečnosť a prípustnosť dovolania; nepreskúmateľnosť bola považovaná len za vlastnosť (vyjadrujúcu stupeň kvality) rozhodnutia súdu, v ktorej sa navonok prejavila tzv. iná vada konania majúca za následok nesprávne rozhodnutie veci (viď § 241 ods. 2 písm. b) O.s.p.). S tým názorom sa stotožnil aj Ústavný súd SR (por. rozhodnutia sp. zn. I. ÚS 364/2015, II. ÚS 184/2015, III. ÚS 288/2015 a I. ÚS 547/2016). Na zásade, podľa ktorej nepreskúmateľnosť zakladá (len) „inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b) O.s.p.“ zotrvalo aj zjednocujúce stanovisko R 2/2016, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b) Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku“. Zmeny v procesnej úprave, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, sa podstaty a zmyslu tohto stanoviska nedotkli, preto ho treba považovať aj naďalej za aktuálne. I naďalej teda z pohľadu odvolacích dôvodov nepreskúmateľnosť rozhodnutia predstavuje nesprávnosť postupu súdu, ktorým sa odníma strane sporu možnosť uskutočňovať jej procesné práva v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. b) C.s.p. (z hľadiska podmienok prípustnosti dovolania v zmysle ust. § 420 písm. f) C.s.p., do 30.6.2016 ust. § 237 ods. 1 písm. f) O.s.p.) len v celkom ojedinelých (extrémnych) prípadoch, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003). Za procesnú vadu konania podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b) C.s.p. (§ 205 ods. 2 písm. a) v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. f) O.s.p.) teda nemožno považovať to, že súd prvej inštancie neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv odvolateľa (por. uznesenie NS SR sp. zn. 5Cdo/84/2017 zo dňa 25.10.2017). I Ústavný súd SR v zmysle svojej judikatúry považuje za protiústavné a aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie

je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

12. Podľa ust. § 157 ods. 2 O.s.p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

13. Vo všeobecnosti odôvodnenie je tou časťou rozsudku, v ktorej súd vysvetľuje, akým spôsobom a z akých dôvodov dospel ku konkrétnemu rozhodnutiu. Zákon preto určuje konkrétne požiadavky na obsah odôvodnenia rozsudku tak, aby z neho bola zrejmá jeho opodstatnenosť, zákonnosť a spravodlivosť. Zákon vyžaduje, aby súd v odôvodnení rozhodnutia vymedzil tiež, ktoré skutočnosti boli pre jeho rozhodnutie zásadné, ktoré z nich boli medzi stranami nesporné a aké skutkové závery a na podklade ktorých dôkazov urobil vo vzťahu k skutočnostiam sporným. V odôvodnení rozsudku súd vysvetlí, aké skutkové zistenie odôvodnilo aplikáciu zvolenej právnej normy, podá jej interpretáciu na konkrétne okolnosti prípadu a vyvodí z nej závery o spornom práve či povinnosti. Povinnosťou súdu je v odôvodnení sa vysporiadať tiež s rozhodujúcimi argumentmi strán; z odôvodnenia má pritom podľa právnej praxe vyplývať dôvod, pre ktorý súd prijal či odmietol rozhodujúce argumenty, pričom len konštatovanie nesprávnosti či irelevantnosti argumentácie bez náležitého zdôvodnenia, požiadavku riadneho odôvodnenia nespĺňa.

14. V danom prípade súd prvej inštancie v odôvodnení zamietavého výroku napadnutého rozsudku konštatoval, že zmluvná pokuta dohodnutá medzi stranami predstavuje neprijateľnú zmluvnú podmienku a ďalšími úvahami sa pokúsil tento svoj záver aj vysvetliť. Na škodu veci sa o to len pokúsil, pretože jeho zdôvodnenie nielenže postráda akýkoľvek skutkový základ, ustálený procesne predpokladaným spôsobom, ale predovšetkým trpí neadresnosťou a nezrozumiteľnosťou. Súd prvej inštancie sa totiž vo svojich úvahách neznámo prečo sústredil na fabulovanie hypotetických situácií, ktoré úprava zmluvy a zmluvnej pokuty zvlášť, podľa jeho názoru, pripúšťajú - inak zrejme ani nemožno vysvetliť jeho argumentáciu, že „...nemožno túto dohodnutú (kúpnu) cenu modifikovať obštrukciami v neprospech kupujúceho spotrebiteľa ani jej premietaním do dohody o zmluvnej pokute, že „Podľa zmluvy žalobca je oprávnený ukončiť zmluvný vzťah aj pri nedoplatku ceny služby v hodnote 1,00 Euro a nárokovať si zmluvnú pokutu 120,00 Eur“ a že „...čas ukončenia zmluvného vzťahu je ponechaný výlučne na jeho (žalobcovu) vôľu“, pritom záver o neprijateľnosti zmluvnej podmienky - dohody o zmluvnej pokute ani len okrajovo neozrejmil z pohľadu rozhodujúceho spotrebiteľského kritéria, ktorým je primeraná rovnováha v právach a povinnostiach zmluvných strán (§ 53 ods. 1 veta prvá Občianskeho zákonníka). Celkom nelogické z pohľadu odvolacieho súdu a v tom možno dať plne za pravdu i odvolateľovi, je odôvodnenie neprijateľnosti zmluvnej pokuty súdom prvej inštancie tým, že žalovanému bola poskytnutá protihodnota v podobe zľavy z kúpnej ceny, a tiež i poukazom na degresívny spôsob dojednaní výšky zmluvnej pokuty. V oboch prípadoch sa totiž paradoxne jedná o prvky vyvažujúce rovnováhu práv a povinností v právnom vzťahu strán v prospech žalovaného, preto logicky samy o sebe dôvodom neprijateľnosti byť nemôžu a nerovnováhu ani nemôžu umocňovať. Bez reálneho skutkového podkladu a bez čo i len minimálneho právneho posúdenia súd prvej inštancie v odôvodnení konštatoval, že v zmluve niet ustanovení, podľa ktorých by výška zmluvnej pokuty bola hodnotovo primeraná výške dlhu žalovaného. Odvolací súd k tomu poznamenáva, že zmluvná pokuta, a to aj v spotrebiteľských vzťahoch plní funkciu paušalizovanej náhrady škody v prípade porušenia právnej povinnosti, a preto predpokladom vzniku nároku na jej zaplatenie je samotné porušenie právnej povinnosti bez ohľadu na výšku porušením právnej povinnosti spôsobenej škody (výšku dlhu) a bez zreteľa tiež na to, či následkom porušenia povinnosti nejaká škoda vôbec vznikla. To ďalej znamená, že primeranosť výšky zmluvnej pokuty nemožno odvodzovať od škody, ktorá porušením právnej povinnosti skutočne vznikla, ale od porovnania s hodnotou a významom zabezpečovanej povinnosti v čase, keď k tomuto zabezpečeniu došlo. Súd prvej inštancie úplne prehliadol, že v danom prípade minimálnu hodnotu zmluvnou pokutou zabezpečovanej povinnosti možno odvodiť z dojednaní v dodatku k zmluve a z cenníka služieb, z ktorých vyplýva minimálna suma mesačnej úhrady za využívanie služieb žalobcu (po poskytnutej zľave 19,99 Eur včítane DPH) počas celej doby viazanosti (24 mesiacov). Vychádzajúc z takto stanovenej minimálnej mesačnej úhrady za služby počas celej doby viazanosti možno uzavrieť, že pokiaľ by žalovaný po celý čas trvania viazanosti riadne využíval služby žalobcu v takto dohodnutom minimálnom rozsahu, zaplatil by za celé obdobie viazanosti spolu sumu 479,76 Eur (19,99 x 24). Táto podľa posúdenia

odvolacieho súdu predstavuje výsledok vlastnej ekonomickej kalkulácie žalobcu s cieľom dosiahnutia očakávaného zisku pri určitom produkte služieb a objeme nákladov s ním spojených, včítane poskytnutej zľavy zo spotrebiteľskej ceny mobilného telefónu i prípadných ďalších poskytnutých výhod, včítane nemalej zľavy z mesačnej úhrady za služby. Súd prvej inštancie celkom zrejme sledujúc ochranu spotrebiteľa pred zmluvnou pokutou „za každú cenu“ si neuvedomil, že žalovaný si z celého radu produktov ponúkaných žalobcom vybral práve balík služieb „Happy M NAJ“, ktorý najviac zodpovedal jeho požiadavkám na objem predplatených služieb, cenu služieb nepredplatených, poskytnuté výhody i zľavu zo spotrebiteľskej ceny mobilného telefónu, pričom zaviazal sa za takto poskytnuté hodnoty a výhody zotrvať v zmluvnom vzťahu so žalobcom počas dohodnutej doby viazanosti 24 mesiacov a mesačne mu zaplatiť minimálne sumu 19,99 Eur. Pri takomto, podľa názoru odvolacieho súdu pre žalovaného jasnom a zrozumiteľnom spôsobe vymedzenia hodnoty zabezpečovanej povinnosti, sa dohodnutá výška zmluvnej pokuty v sume 180,- Eur nejaví byť neprimeraná a už vôbec nie pokiaľ sa každým uplynulým dňom doby viazanosti alikvotne znižuje. Bez povšimnutia súdom prvej inštancie zostala tiež i skutočnosť, že tak výdatnú, avšak čo do dôvodov zatiaľ skutočne len slepú spotrebiteľskú ochranu poskytol žalovanému za situácie, keď skutočne vzhľadom na jeho správanie sa možno mať silné pochybnosti o prítomnosti dobrej viery plniť záväzky zo zmluvy už pri jej uzavretí. Tým odvolací súd nechce povedať, že aj takému spotrebiteľovi ochrana pre hrubou nerovnováhou v právnom postavení voči dodávateľovi neprináleží, mienil tým akcentovať, že pokiaľ ju za takýchto okolností súd poskytne, v záujme spravodlivosti by tak mal urobiť zvlášť na podklade presvedčivých dôvodov.

15. Podľa posúdenia odvolacieho súdu teda zamietavá časť rozhodnutia súdu prvej inštancie síce formálne odôvodnenie obsahovala, materiálne však toto odôvodnenie bolo celkom zrejme zmätočné, odchylné od merita veci, a tiež nelogické. Tento nedostatok odôvodnenia pritom možno bezpochyby považovať za už zmienenu celkom ojedinelú situáciu (extrém) pri odôvodňovaní rozhodnutia a nie iba nespokojnosť odvolateľa so zdôvodnením. Pre tento nedostatok je rozhodnutie súdu prvej inštancie nepreskúmateľným, čo zakladá nesprávnosť postupu súdu, ktorým sa odníma strane sporu možnosť uskutočňovať jej procesné práva, a tým dôvodnosť žalobcom uplatneného odvolacieho dôvodu podľa ust. § 205 ods. 2 písm. a) O.s.p. Preto odvolací súd rozsudok v odvolaní napadnutom zamietavom výroku a tiež v závislom výroku o trovách konania zrušil postupom podľa ust. § 389 ods. 1 písm. b) C.s.p. a v zmysle ust. § 391 ods. 1 C.s.p. vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

16. V ďalšom konaní bude úlohou súdu prvej inštancie opätovne rozhodnúť o žalobe v časti o zaplatenie zmluvnej pokuty v sume 142,82 Eur s príslušenstvom. V novom rozhodnutí pritom súd prvej inštancie vezme do úvahy len tie skutočnosti, ktoré vyšli (vyjdú) v konaní najavo (Čl. 11 ods. 4 C.s.p.) a pri právnom posudzovaní veci vyjde z platnej právnej úpravy vzťahujúcej sa na posudzovaný právny vzťah (zák. č. 351/2011 Z. z.) a tiež z úvah, vyjadrených odvolacím súdom v bode 14 tohto odôvodnenia. Nové rozhodnutie prvoinštančný súd náležite odôvodní tak, aby sa dôsledne a presvedčivo vysporiadal so všetkými skutkovo a právne relevantnými otázkami riešenými v konaní a argumentmi sporových strán a zároveň aby odôvodnenie nie len formálne spĺňalo náležitosti požadované ust. § 220 ods. 2 C.s.p., ale aby i materiálne zodpovedalo kritériám spravodlivého odôvodnenia.

17. V novom rozhodnutí rozhodne súd prvej inštancie tiež o všetkých trovách, vrátane trov odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 C.s.p.).

18. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti uzneseniu odvolacieho súdu odvolanie nie je prípustné (§ 355 C.s.p.).

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolaateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.). Táto povinnosť neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.